

Sygn. akt III CNP 23/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa Eugeniusza K.
przeciwko Skarbowi Państwa – Prezydentowi Miasta K.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 lutego 2011 r.,
skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 23 listopada 2009 r.,

**odrzuca skargę w części dotyczącej zawartego w wyroku
rozstrzygnięcia o kosztach procesu;
oddala skargę w pozostałej części i zasądza od powoda na
rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa
1200 (jeden tysiąc dwieście) zł kosztów zastępstwa prawnego.**

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 20 lipca 2009 r., uwzględniając powództwo Eugeniusza K., zobowiązał Skarb – Państwa Prezydenta Miasta K. do złożenia oświadczenia woli następującej treści: „Skarb Państwa Prezydent Miasta K. oświadcza, że oddaje w użytkowanie wieczyste na rzecz Eugeniusza K. nieruchomości gruntową położoną przy ulicy W. w K., oznaczoną numerem ewidencyjnym działki 10/76 o powierzchni 201 metrów kwadratowych, dla której w Sądzie Rejonowym w K. prowadzona jest księga wieczysta numer [...] oraz przenosi na rzecz Eugeniusza K. nieodpłatnie własność garażu oznaczonego numerem 64 znajdującego się na opisanej nieruchomości będącego w jego użytkowaniu; oddanie działki w użytkowanie wieczyste następuje na 99 lat, wartość tej nieruchomości ustalona zostaje na kwotę 3180 zł, pierwsza opłata za oddanie tej nieruchomości ustalona zostaje w wysokości 25% wartości tej nieruchomości w kwocie 795 zł, zaś roczna opłata wysokości 3% – 95,40 zł, płatna do 15 marca każdego roku z góry, przy czym orzeczenie to zastępuje oświadczenie Skarbu Państwa Prezydenta Miasta K. w razie niezłożenia go w określonym terminie”.

Sąd ten ustalił, że w 1987 r. Andrzej M. wybudował na podstawie pozwolenia na budowę na działce Skarbu Państwa garaż. Na budowę tego garażu wyraził zgodę Zakład Energetyczny w piśmie z dnia 12 listopada 1987 r. kierowanym do Urzędu Miasta Wydziału Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej, dotyczącym budowy całego kompleksu garaży. Odpis tego pisma wysłano także m.in. do Andrzeja M. Zdaniem Sądu pismo to jest dowodem na zawarcie umowy o najem tego garażu. W dniu 31 grudnia powód nabył od Andrzeja M. nakład w postaci tego garażu. W tym stanie rzeczy powód spełnia przesłanki do uwłaszczenia na garaż, przewidziane w art. 211 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce gruntami (tekst jedn. Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, ze zm.) – dalej: „u.g.n.”.

Na skutek apelacji pozwanego Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 23 listopada 2009 r. zmienił wyrok Sadu I – ej Instancji i oddalił powództwo. Sąd ten uznał, że pismo Zakładu Energetycznego z dnia 12 listopada 1987 r. kierowane do Urzędu Miasta w sprawie garaży było jedynie odpowiedzią w sprawie pozwolenia na budowę i nie zawierało żadnego oświadczenia woli co do podstawy użytkowania

garażu. Powód zawarł umowę najmu tego garażu dopiero w 2008 r., co oznacza, że sam nie uważał się za najemcę do tego czasu, ani nie twierdził, że najemcą był jego poprzednik prawny. Dlatego jego roszczenie nie znajdowało uzasadnienia w treści art. 211 u.g.n. i podlegało oddaleniu.

Wyrok Sądu Okręgowego zakwestionowany został w całości przez skarżącego Eugeniusza K. skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424¹ § 1 k.p.c.).

Zdaniem Skarżącego zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z art. 60 k.c. i art. 65 §2 k.c. w zw. z art. 659 § 1 k.c. i art. 211 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami i § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o kosztach jest niedopuszczalna. Zgodnie z art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c., wprowadzonym ustawą z dnia 19 marca 2009 o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 69, poz. 592), zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje od postanowień sądu drugiej instancji w zakresie kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji, niezależnie od tego, czy w sprawie dopuszczalna jest skarga kasacyjna. Przepis ten wszedł w życie w dniu 22 maja 2009 r., a zatem powód mógł zaskarżyć postanowienie o kosztach zawarte w wyroku Sądu Okręgowego z dnia 23 listopada 2009 r. zażaleniem do Sądu Najwyższego. W tej części skarga jego była więc niedopuszczalna i podlegała odrzuceniu (art. 424/8 § 2 k.p.c.).

W pozostałym zakresie skarga jest niezasadna. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że instytucja niezgodności z prawem, stanowiąca podstawę skargi przewidzianej w art. 424/1 i nast. K.p.c. ma charakter autonomiczny i nie pokrywa się z powszechnym rozumieniem tego pojęcia. Zgodnie z tym stanowiskiem, podstawą skargi może być tylko kwalifikowane naruszenie prawa przez sąd, a więc takie, które ma charakter błędów w wykładni czy

w subsumcji o stopniu rażącym i oczywistym (por. przykładowo wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2006 r., I BP 1/06, OSNP 2007, nr 15 – 16, poz. 216, z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17, czy z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC nr 2, poz. 35). W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja nie zachodzi. Sąd Okręgowy ocenił odmiennie od Sądu Rejonowego materiał dowodowy i stwierdził, że nie ma podstaw do przyjęcia, iż poprzednika prawnego powoda, a potem jego samego, łączyła przed 2008 r. z pozwanym lub jego poprzednikiem prawnym umowa najmu garażu. Konkluzja prawna tej oceny została przez Sąd Okręgowy należycie uzasadniona, tak że nie nosi cech dowolności, ani oczywistej bezpodstawności. Wręcz przeciwnie, uwzględniając bezsporny fakt, że przez okres ponad dziesięcioletniego korzystania z garażu przed 2008 r. ani powód, ani jego poprzednik prawny nie płacili żadnego czynszu, trzeba uznać za prawidłową ocenę prawną Sądu Okręgowego, że podstawą tego korzystania nie była umowa najmu, gdyż tę powód zawarł dopiero w 2008 r. Dlatego skargę o stwierdzenie niezgodności wyroku Sądu Okręgowego z prawem należało oddalić, z zasądzeniem od powoda na rzecz Prokuraturii Generalnej kosztów zastępstwa prawnego (art. 424/11 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c.).